

Parohia Romano-Catolică
Adormirea Maicii Domnului

FOAIE PAROHIALĂ

SEPTEMBRIE 2026



0214136570



pr.mihai.martinas@hotmail.com



www.catolicamd.ro



Cu toate pânzele sus,
pe valurile încrederii
și ale iubirii

Ani de zile, Sfânta Tereza a Pruncului Isus s-a luptat cu descurajarea provocată de numeroasele sale slăbiciuni. **În timpul unei reculegeri din anul 1891, a fost încurajată de preotul franciscan care ținea predicile. „Mi-a spus că greșelile mele nu-L mâhnesc pe bunul Dumnezeu.”** Acest preot a asigurat-o, de asemenea, că Dumnezeu „este foarte mulțumit” de sufletul ei.

Această lecție importantă, pe care Tereza a primit-o atunci, avea să-i modeleze întreaga viață. **A încurajat-o și a făcut-o să pornească „cu toate pânzele sus, pe valurile încrederii și**

ale iubirii”, de unde nu avea să mai privească niciodată înapoi.

Pentru tânăra Tereza, aceasta a fost cu adevărat o „veste bună”. Se simțea copleșită de prăpastia dintre sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu și propriile ei slăbiciuni. Deși aspira să devină sfântă, era foarte conștientă de imperfecțiunile sale. În cartea care este o autobiografie spirituală, *Istoria unui suflet*, ea mărturisește: „**Am vrut întotdeauna să fiu o sfântă, însă, vai, am constatat mereu, ori de câte ori mă comparăm cu sfinții, că între ei și mine este aceeași diferență ca aceea dintre un munte a cărui culme**

se pierde în ceruri și un grăunte de nisip oarecare călcat în picioare de trecători.”

Acum, însă, nu s-a mai lăsat descurajată. Nu a permis ca greutatea imperfecțiunilor sale să o împiedice să înainteze pe calea sfințeniei. Știa că, dacă Dumnezeu îi pusese în inimă dorința de a deveni sfântă și de a-L iubi pe deplin, din toată inima, trebuia să existe și o cale pentru a ajunge acolo, chiar dacă urcarea muntelui părea imposibilă.

A pornit, așadar, în căutarea unei căi: „un mic drum direct, scurt, o cale cu totul nouă”.

Un „ascensor” spre Dumnezeu

În vremea în care a trăit Tereza, la sfârșitul secolului al XIX-lea, ascensorul era o invenție tehnologică relativ nouă. **Această noutate i-a oferit o imagine sugestivă pentru ceea ce căuta în viața spirituală: un „ascensor” care să o ducă la Dumnezeu.**

„Trăim într-un secol al invențiilor”, scria ea. „Acum nu mai trebuie să-ți dai osteneala să urci treptele unei scări; în casele celor bogați, un ascensor le înlocuiește cu succes. Și eu aș vrea să găsesc un ascensor pentru a mă ridica până la Isus, fiindcă sunt prea mică pentru a urca scara abruptă a desăvârșirii.”

Dar care sunt ajutoarele de care avem nevoie pentru a ajunge la Dumnezeu?

Sfântul Augustin s-a convertit după ce a auzit un glas care i-a spus: „Tolle, lege!” – „Ia și citește!”. A deschis Scriptura și a citit două versete din Scrisoarea către Romani: „Să ne purtăm cuviincios, ca în timpul zilei:

nu în chefuri și beții, nu în necurății și desfrâuri, nu în certuri și gelozii, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Cristos! Și să nu aveți grija trupului spre a-i face poftele!” Aceste cuvinte au fost începutul convertirii sale.

La fel ca Sfântul Augustin, și **Sfânta Tereza a căutat în Sfânta Scriptură un indiciu care să-i arate calea spre Dumnezeu.** A găsit două versete care aveau să-i lumineze drumul.

Primul text este din Cartea Proverbelor: „**Dacă este cineva mic, să vină la mine**” (Proverbe 9,4).

Ceea ce a făcut-o pe Tereza să se bucure atât de mult de acest verset a fost faptul că Dumnezeu îi invita pe cei mici, săraci și slabi din punct de vedere spiritual să vină la El.

Observați: cei mici și slabi nu sunt respinși de Domnul. Dumnezeu nu spune: „Dacă este cineva mic, să plece de sub ochii Mei! Vino-ți în fire și maturizează-te spiritual! Să nu îndrăznești să te apropii de Mine până când nu vei scăpa de toate slăbiciunile tale!”

Nu. Cei slabi și cei mici sunt chemați să se apropie de Dumnezeu! Este ca și cum ei ar fi oaspeții de onoare. Așadar, **chiar și cu multele noastre imperfecțiuni, dacă rămânem mici și smeriți, suntem invitați de Domnul să ne apropiem de El. Slăbiciunile noastre nu-L împiedică să ne iubească.**

Cel de-al doilea text care a ajutat-o pe Tereza se află în Cartea lui Isaia:

„Așa cum o mamă își mângâie copilul, așa vă voi mângâia Eu, veți fi purtați pe brațe și veți fi legănați pe genunchi” (Isaia 66,12-13).



Din aceste cuvinte, Tereza a înțeles că, dacă se apropie de Dumnezeu cu smerenie, asemenea unui copil, Dumnezeu o va purta în brațele Sale, așa cum o mamă își poartă copilul mic și neajutorat. Isus o va urca pe munte.

Tereza s-a bucurat descoperind că micimea ei nu trebuia să fie un obstacol în calea sfințeniei.

Dimpotrivă, putea deveni chiar o cale spre sfințenie, dacă îndrăznește să se abandoneze în brațele milostive ale lui Dumnezeu.

Întâlnindu-L pe Dumnezeu tocmai în slăbiciunea ei și venind la El mică și neajutorată, asemenea unui copil, Tereza a avut încrederea că Isus o va ridica pe muntele sfințeniei mai repede și mai sus decât ar fi putut ajunge vreodată prin propriile puteri.

Isus avea să fie „ascensorul spiritual” pe care îl căuta: **„Niciând cuvinte mai duioase, mai melodioase nu mi-au bucurat mai mult sufletul: ascensorul care trebuie să mă ridice la Cer sunt brațele Tale, Isuse! Pentru aceasta nu e nevoie să cresc, dimpotrivă, trebuie să rămân mică, să devin din ce în ce mai mică.”**

Sfințenie, nu perfecționism

Isus ne-a învățat să fim mici și smeriți: „El, fiind din fire Dumnezeu, nu a considerat un beneficiu propriu că este egal cu Dumnezeu, ci s-a despuiat pe sine luând firea sclavului, devenind asemenea oamenilor, iar, după felul lui de a fi, a fost aflat ca un om” (Filipeni 2,6-7).

Dar ce înseamnă, concret, pentru Sfânta Tereza să rămână mică?

Oare aceasta presupune pasivitate în viața spirituală? Să ne relaxăm și să așteptăm ca „ascensorul” să ne ducă spre sfințenie? Cu siguranță, nu.

Sfânta Tereza a înțeles importanța efortului sincer și a străduinței de a-I oferi lui Dumnezeu tot ceea ce avem mai bun. Ea a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a-și îndrepta chiar și cele mai mici slăbiciuni și pentru a trăi sfințenia în fiecare moment.

Dar „calea cea mică” a învățat-o și un lucru esențial: adevărata sfințenie nu înseamnă perfecționism. Sfințenia nu înseamnă să nu greșești niciodată, să nu cazi niciodată, să nu ai nevoie de milostivirea lui Dumnezeu și să nu depinzi niciodată de El. Nu acesta este creștinismul!

Mesajul Evangheliei ne învață să ne încredințăm greșelile milostivirii lui Dumnezeu și să ne bazăm tot mai mult pe harul Său în tot ceea ce trăim. Un adevărat discipol trăiește din acest adevăr fundamental pe care ni l-a lăsat Isus: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

Cu cât învățăm mai mult să depindem de Dumnezeu, cu atât micile noastre fapte bune și slabele noastre încercări de a trăi virtutea se impregnează de iubirea Sa infinită.

Tereza spune: „**Trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putere, să dăm fără să ne gândim la costuri, să practicăm virtutea cu orice ocazie, să ne lepădăm de noi înșine în mod constant, să ne dovedim iubirea prin tot felul de atenții și semne de afecțiune, într-un cuvânt, să facem toate faptele bune care ne stau în putere din iubire pentru Dumnezeu.** Dar cum toate acestea sunt în realitate foarte puțin, este important să ne punem toată încrederea în Cel care singur sfințește toate faptele și poate sfinți fără ele... Iată ce înseamnă «calea mică a copilăriei».”

Așadar, în loc să ne tulburăm din cauza numeroaselor noastre „mâzgălituri” și neajunsuri sau să fim copleșiți de urcușul dificil spre un vârf al sfințeniei pe care ni l-am impus singuri, Tereza ne încurajează să ne așezăm alături de toți cei imperfecți, în valea smereniei, având încrederea că Dumnezeu vede bunăvoința noastră și dorința sinceră de a ne abandona în mâinile Lui.

„Fac singură!”

Un tată povestea despre fetița lui, care își dorea foarte mult să fie independentă. Nu voia ca nimeni să o

ajute să se îmbrace sau să se încălze. Ea spunea mereu: „Fac singură! Fac singură!”

Dar dacă se întâmpla să audă că fetița s-a împiedicat pe scări și striga după ajutor, tatăl lăsa totul și se grăbea spre ea. Mai întâi o consola și o liniștea, iar apoi, dacă era nevoie, o lua în brațe și o ajuta să ajungă în siguranță la destinație.

Imaginea aceasta ne poate ajuta să înțelegem relația noastră cu Dumnezeu. **Atunci când Dumnezeu vede că nu ne-am încredințat încă Lui, că vrem să controlăm totul, să ne planificăm singuri viața și să nu depindem de El, ne respectă libertatea și ne lasă să alegem.**

Dar când ne împiedicăm, când cădem și devenim conștienți de cât de mult avem nevoie de ajutorul Lui, Tatăl nostru ceresc se grăbește să ne vină în ajutor și să ne susțină.

Aceasta este „calea cea mică” a Sfintei Tereza: să facem tot ceea ce putem, dar să nu ne punem încrederea în propriile puteri. Să ne străduim, dar să nu uităm că sfințenia este, în cele din urmă, lucrarea harului lui Dumnezeu.

Să rămânem mici, smeriți și încrezători. Să nu ne fie teamă de slăbiciunile noastre, ci să le transformăm în prilejuri de a ne abandona mai mult în mâinile lui Dumnezeu.

Iar atunci când ni se pare că muntele sfințeniei este prea înalt pentru noi, să ne amintim cuvintele Sfintei Tereza: „Ascensorul care trebuie să mă ridice la Cer sunt brațele Tale, Isuse!”

Cateheză inspirată din lucrarea Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău, de Edward Sri.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș